

Bloemen en bloemen

Ieder voorjaar ben ik steevast vaker te vinden aan de binnenkant van de duinen dan in de duinen zelf. Dat begint eind maart, begin april met de bloeiende stinzenplanten op de landgoederen in de binnenduinen en loopt naadloos over in mijn bezoeken aan de Bollenstreek in april en mei.

Het contrast kan niet groter: het helle geel van de voorjaarszonnebloem op de buitenplaats Elswout en het blauwe tapijt van de sterhyacint bij Huis te Manpad tegenover de volledig gecultiveerde en vaak met veel gif en gedoe uit de grond gestampde velden vol met narcissen, hyacinten en tulpen. Hoewel mijn hart volledig uitgaat naar de botanische en inmiddels verwilderde stinzenplanten, die zo mooi blenden met hun omgeving, ben ik ook een groot liefhebber van de bloeiende bollen. Een mens is nou eenmaal een vat vol tegenstrijdigheden.

Terwijl ik losse verdwaalde narcissen in de duinen vaak als een klap in mijn gezicht ervaar, zo groot en geel als ze daar staan, vergaap ik me telkens weer aan die waanzinnige vlakken geel, rood, paars, blauw en wit. Ik vind het een vorm van land art en ieder jaar opnieuw doe ik me helemaal tegoed aan al die kleuren en geuren vlak achter de duinen.

Inmiddels kunnen we er van Katwijk tot op Texel velden vol van zien, vaak tegen de achtergrond van een duinenrij. En ja, vroeger op school leerde ik al dat de bollen het daar goed doen. Op de geestgronden, die ontstaan zijn door het zogenoemde afgeesten (afgraven) van de duinen.

Annelies Boutellier

Bollenvelden in alle mogelijke kleuren. Foto: Annelies Boutellier

